

A Messiás nem azért jött, hogy eltörölje a törvényeket, hanem, hogy tökéletessé tegye azokat. Így van ez ebben a három esetben is. Vita nincs! Szükséges az imádság, a böjt és az alamizsna, csak a hogyanjában van változás. Nézzük őket egyenként:

I. Imádság

„Te, amikor imádkozol, menj be a szobába, zárd be az ajtót s imádkozzál titokban mennyei Atyádhoz. S Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz.” Lehet imádkozni mindenki szeme láttára. Ezzel elérhető, hogy az emberek csodáljanak minket, vagy összesúgjanak mögöttünk. Lehet, ha valaki számára az imádság végső érték.

De Jézusunk nem erre hívott minket! Számunkra végső érték csak a szeretet lehet, és minden más, így az imádság is eszköz. Milyen az én imádságom? Rutin? Monológ? Párbeszéd? Tudok „csak” hallgatni? Szeretetre indít? Megteremti bennem a költő által megénekelte békét?

Reményik Sándor: Béke

Valami furcsa összehangolódás,
Valami ritka rend-
Széthúzó erők erős egyensúlya,
Mély belső bizonyosság idebent-
Bizonyosság arról, hogy élni jó.
Szenvedni elkerülhetetlen,
Szeretni tisztán: megistenülés,
Meghalni szép-
S a kifejezést meglelni mindezekhez.
Megtalálni a felséges Igét:

Az Igét mindezekhez:
A Béke ez.
Orkán ordíthat aztán odakünt,
Robbanhat ezer bomba: kárbament,
De kárt nem okozott.
Bent:
Csend.
A Béke itt kezdődik.
Bent:
Csend.

Isten hozott.

Ha igen, megkaptam a Jézus által ígért jutalmat a Mennyei Atyától.

II. Böjt

Böjtölni kell! Lehet savanyú képpel közölni, hogy ma nem ehetek húst, mert katolikus vagyok, vagy csak látványosan félretolni a tányéromat. Lehet, ha a böjt a cél.

De, ha a böjt eszköz, márpedig annak kell lennie, s akkor arra való, hogy megszabadítson minket azoktól a testi kötődésektől, amelyek megakadályoznak az imádságban feladatként felismert szeretet cselekedeteink gyakorlásában. Milyen az én böjtöm? Van egyáltalán? Vagy a tökéletességnek azon a fokán állok, hogy nincs is rá szükségem? Ha mégis van, akkor általános, vagy személyre szabott?

III. Alamizsnálkodás

Paul Claudel így ír erről: „Mit sem ér, ha birtokunkba vesszük a Napot, ha képtelenek vagyunk továbbadni”. Manapság harsogja a média, hogy „Jónak lenni jó”. Sokak adakoznak nagy hírveréssel, ez egyfajta státuszszimbólummá is vált. Valóban ez lenne a mi utunk?

A Mt 6,3-4-ben Jézus ezt mondja: „Te úgy adj alamizsnát, hogy ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb!” A mi adásunknak irgalomból, imádkozós csendben megszületett szeretetből kell fakadnia. Én hogyan adok? Irgalomból, vagy kötelességből? Csak a feleslegből, vagy a szükségesből is? Akarom, tudom ezt titokban tartani?

Végezetül egy ismeretlen szerző gondolatait idézem:

Uram, két hang szólal meg bennem:
A sokaságé.
Meg ami egyedül a Tied.
Amikor elhallgat az önzés lármája,
Amikor elülnek az indulat hullámai,
Amikor elhallgat az írógép zaja,

Amikor szertefoszlanak az emlékek,
Amikor lassan leülök
Korlátaim padjára,
Fölismerem a hangot.
Uram, a Te Teremtő Lelked
Közeledik.

Bandula Mária, Szigetszentmiklós